

Arrest

nr. 286 182 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 november 2013, op vijftienjarige leeftijd, aan in België, in het kader van gezinshereniging met zijn moeder, die als vluchteling erkend werd. Hij werd op 5 juni 2014 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze kaart werd meermaals verlengd.

1.2. Op 27 april 2020 werd een beslissing genomen tot beëindiging van verblijf om redenen van openbare orde. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.3. Op 3 mei 2021 diende verzoeker een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 30 september 2022 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2021 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 22.08.2013, als minderjarige, een visumaanvraag gezinshereniging indient bij de Belgische vertegenwoordiging te Teheran, Iran. Zijn moeder evenals zijn jongere broer en zus bevonden zich namelijk reeds in België en werden op 27.09.2012 erkend als vluchteling. Op 27.10.2013 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd. Op 29.11.2013 komt betrokkene in België aan en op 05.06.2014 wordt hij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 21.05.2015. Deze A-kaart wordt driemaal verlengd, waarbij zijn laatste A-kaart geldig was tot 21.05.2018. Hij wordt onder bijlage 15 geplaatst en dit van 19.07.2018 tot 05.01.2019, van 16.05.2019 tot 22.11.2019 en opnieuw van 09.01.2020 tot 11.04.2020. Op 24.04.2020 wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken omwille van ernstige inbreuken tegen de openbare orde door middel van een bijlage 14ter zonder bevel. Betrokkene beweert dat hij deze beslissing te laat ontvangen heeft, zodat hij niet in de mogelijkheid was hiertegen beroep aan te tekenen. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat deze beslissing op 27.04.2020 door de Stad Antwerpen aangetekend werd verzonden naar het volgende adres: (...) te 2018 Antwerpen. Nazicht van het rijksregister leert dat al zijn familieleden op dat ogenblik op dat adres ingeschreven waren. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij deze beslissing te laat ontvangen zou hebben.

Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 30.08.2016 veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor diefstal met geweld en bendevoorming. Op 23.02.2017 wordt hij de Jeugdrechtsbank te Antwerpen berispt voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 06.10.2020 wordt betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtsbank te Antwerpen maar met een opschorting van drie jaren voor inbreuken tegen de drugswetgeving.

We stellen dus vast dat betrokkene in een tijdsspanne van vier jaar, twee maal correctioneel veroordeeld en éénmaal berispt werd. Reeds in 2015, nog geen twee jaar na zijn aankomst in België, werd hij al betrapt door politie bij inbreuken tegen de openbare orde. Betrokkene is bij het Parket van Antwerpen gekend als veelpleger en hoewel hij bij zijn laatste veroordeling een opschorting van straf verkreeg (waarbij de rechtbank de feiten bewezen en betrokkene schuldig achtte maar dat er bij wijze van gunstmaatregel nog geen straf wordt opgelegd) blijkt uit de Algemene Nationale Gegevensdatabank dat betrokkene zich na zijn veroordeling opnieuw schuldig maakte aan verschillende inbreuken tegen de openbare orde, met name bezit van verdovende middelen (zowel in 2021 als in 2018) en kinderpornografie (in 2020). Voor beide eerste feiten ging betrokkene akkoord met een minnelijke schikking, voor het andere feit kreeg hij een waarschuwing per brief. Uit bovenstaande blijkt dat betrokkene zich herhaaldelijk schuldig maakte aan meerdere ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waarbij hij verwijst naar het feit dat hij sinds 2014 in België verblijft, dat hij op 15-jarige leeftijd naar België kwam, dat al zijn familieleden in België verblijven, dat hij in Irak geen familie meer heeft, dat hij een bijzonder moeilijke jeugd had, dat hij beseft dat hij zich dient herpakken, dat hij hier steeds naar school gegaan is, dat hij hier graag zijn diploma zou behalen en dat hij hoopt op een laatste kans om zich te bewijzen.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familie.

Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene reeds twee maal correctioneel veroordeeld, voor diefstal met geweld, bendevorming en inbreuken tegen de drugswetgeving. Hij staat bij het Parket van Antwerpen gekend als een veelpleger waarbij de laatste feiten dateren uit 2021. Hij werd op 30.08.2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel behalve het voorarrest. Hij zat in de gevangenis van 20.06.2016 tot 30.08.2016. Op 27.10.2017 werd zijn probatie echter herroepen omwille van nieuwe inbreuken tegen de openbare orde en op 28.05.2018 werd hij opnieuw opgesloten in de gevangenis en dit tot 24.11.2018. Betrokkene had dus geen enkele les getrokken uit zijn veroordeling en ook de gunst van strafuitstel was aan hem niet besteed. Ook na zijn vrijlating uit de gevangenis pleegde betrokkene opnieuw verschillende feiten, waarvoor hij op 06.10.2020 veroordeeld werd, evenwel met opschorting van straf voor drie jaar, maar ook na deze veroordeling pleegde betrokkene nieuwe feiten, waarvoor hij echter ofwel een minnelijke schikking kreeg ofwel een schriftelijke waarschuwing. De ernst van de feiten leidde tot het intrekking van zijn verblijfsrecht op 24.04.2020. Betrokkene heeft kansen gekregen om zijn gedrag te beteren maar heeft deze niet gegrepen. Betrokkene draagt dus zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Tenslotte dient benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de gepleegde feiten en de veelheid van gepleegde feiten, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijf in België en zijn scholing in België. Ter staving hiervan legt hij een attest van schoolinschrijving voor schooljaar 2019-2020 voor en een getuigschrift van het beroepsonderwijs. Het administratief dossier bevat ook nog schoolattesten voor de schooljaren 2017/2018 en 2018/2019 evenals een kennisgeving dd. 30.03.2020 van stopzetting van zijn scholing begin 2020. Het wordt door ons niet betwist dat betrokkene sinds 29.11.2013 in België verblijft en dat hij hier scholing genoten heeft, waardoor dus aangenomen kan worden dat betrokkene banden met België ontwikkeld, maar er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn gedrag vormt voor de openbare orde. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene hier zijn diploma beroepsonderwijs behaalde op 30.06.2019 en dat hij zijn scholing heeft stopgezet begin 2020. Aangezien betrokkene hier een beroepsopleiding vormde, kan aangenomen worden dat deze tevens bruikbaar is in Irak. We stellen ook vast dat het feit dat hij in België naar school ging, hem niet weerhouden heeft van het plegen van verschillende strafbare feiten. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen echter een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. Zijn laatste veroordeling dateert van 06.10.2020 waarbij de hem toegekende opschorting van straf voor drie jaren nog lopende is. Bovendien blijkt uit de Algemene Nationale Gegevensdatabank dat er ook in 2021 en 2020 nog inbreuken waren tegen de openbare orde, waarvoor betrokkene echter een minnelijke schikking aanvaarde of een schriftelijke waarschuwing kreeg. Er blijkt dus niet dat er sprake is van een gedragswijziging die afbreuk mag doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene voor de openbare orde vormt. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. De loutere bewering dat hij beseft dat hij zich moet herpakken, is onvoldoende temeer daar betrokkene bekend staat als een veelpleger en het om zeer veel verschillende inbreuken tegen de openbare orde gaat. Het feit dat hij een zeer moeilijke jeugd gekend zou hebben en dat zijn vader zich schuldig gemaakt zou hebben aan intrafamiliaal geweld, is eveneens onvoldoende temeer daar ook zijn broers M. en A. zich in dezelfde situatie als betrokkene bevonden maar zij zich niet schuldig maakten aan inbreuken tegen de openbare orde. Ten gevolge van de veelheid aan feiten die betrokkene pleegde en het feit dat betrokkene eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de veelheid aan inbreuken die plaatsvinden sinds 2015, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Evenmin wordt door onze diensten betwist dat een terugkeer naar Irak enige aanpassing van betrokkene zal vergen. Betrokkene kwam echter pas op 15-jarige leeftijd naar België. Hij is aldus geboren en getogen in Irak, waar hij een groot deel van zijn scholing genoten heeft. We mogen aldus aannemen dat het Arabisch wel degelijk zijn moedertaal is en dat hij zich uitstekend kan redden in deze taal. Uit het administratief dossier blijkt onomstotelijk (bevestigd door de Belgische ambassade in Teheran) dat betrokkene tot voor zijn komst naar België bij zijn vader verbleef.

Betrokkene beweert nu dat zijn vader hertrouwd zou zijn en in Duitsland zou wonen en dat hij geen enkel contact meer zou hebben met zijn vader, maar hiervan wordt geen enkel bewijs voorlegt. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden door onze diensten. Aangezien betrokkene vijftien jaar in Irak verbleef, waarvan anderhalf jaar zonder zijn moeder (die reeds sinds 04.05.2012 in België verbleef), mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk over een netwerk in Irak beschikt, dat hem opving en ondersteunde als minderjarige toen zijn moeder reeds in België verbleef. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij geen beroep meer kan doen op dit netwerk om zijn leven in Irak opnieuw op te bouwen. Hoewel betrokkene beweert dat er geen familieleden van hem meer zouden zijn in Irak, blijkt uit het administratief dossier dat minstens zijn paternale grootouders, twee maternale ooms en twee maternale tantes in Irak verblijven. Betrokkene toont niet aan dat hij als gezonde volwassen man die geboren is in Irak en er vijftien jaar van zijn leven doorbracht, zich niet zou kunnen beredderen in Irak en niet in staat zou zijn er zijn leven opnieuw op te bouwen. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene is momenteel meerderjarig en beschikt over de Iraakse nationaliteit. Dit maakt dat hij in staat geacht wordt om zijn leven te kunnen opbouwen in Irak, mits eventuele ondersteuning van externe organisaties zoals IOM, van familieleden in Irak en van zijn netwerk in België.

Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2013 en zijn aankomst als minderjarige op 15-jarige leeftijd kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat moeder, zijn twee broers en zijn drie zussen (waarvan er twee nog minderjarig zijn) op legale wijze in België verblijven en met wie hij zeer intense familiebanden zou onderhouden, waarbij zijn moeder erkend werd als vluchteling evenals zijn broer I. en zijn minderjarige zus I. Zijn andere gezinsleden beschikken over een onbeperkt verblijfsrecht en zijn in het bezit van een B-kaart. Het hele gezin woont samen op hetzelfde adres, enkel zijn oudste broer M. woont elders. Ter staving hiervan legt hij een attest gezinssamenstelling voor evenals de verblijfskaart van zijn moeder. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij samenwoonde met zijn legaal verblijvende gezinsleden heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van het gezin omwille van gevangenisstraffen. Betrokkene is bovendien meerderjarig en toont hij niet aan dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn in België verblijvende familieleden. Uit het feit dat betrokkene jarenlang op hetzelfde domicilieadres verbleef en dat hij dus over een vaste verblijfplaats bij zijn familieleden beschikte, kan niet afgeleid worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Ook het feit dat zijn moeder een ziekte-uitkering geniet, toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Zelfs indien zijn moeder nood aan hulp zou hebben, zij wordt omringd door haar kinderen waarvan er drie meerderjarig zijn en dus perfect in staat zijn om de nodige ondersteuning te bieden. Betrokkene kan contacten onderhouden met zijn familie via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en zijn familieleden (met uitzondering van zijn moeder, jongere broer en zus die erkend zijn als vluchteling) kunnen ervoor kiezen om regelmatig contact te onderhouden via periodieke reizen naar Irak. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar deze familieleden van betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn moeder, zijn twee broers en drie zussen die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde.

Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn familieleden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder

doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familieleden. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“II.1 De beslissing tot ongegrondheid maakt een schending uit van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 8 EVRM.

Verweerster is van mening dat de aanvraag conform artikel 9 bis van de vreemdelingenwet “ongegrond” is.

Verweerster motiveert de beslissing door te oordelen dat de bescherming van de openbare orde in casu zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en van diens familie.

Verweerster verwijst hiervoor naar:

- 1. De 2 correctionele veroordelingen in 2016 en 2020;*
- 2. Het feit dat verzoeker bij het Parket bekend zou staan als “veelpleger” waarbij de laatste feiten dateren van 2021;*
- 3. Verzoeker kreeg in 2016 een straf van 18 maanden met uitstel, maar op 27/10/2017 werd zijn probatie herroepen omwille van nieuwe inbreuken tegen de openbare orde en op 28/05/2018 werd hij opnieuw opgesloten in de gevangenis tot 24/11/2018.*
- 4. Ook na zijn vrijlating zou verzoeker nog verschillende feiten hebben gelegeerd waarvoor hij op 6/10/2020 een opschorting van straf kreeg.*
- 5. Verweerster ontkent niet dat verzoeker van 2013 tot begin 2020 in België naar school is geweest en dat hij dus banden heeft opgebouwd in België, maar deze zouden niet van dien aard zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat verzoeker zijn gedrag zou vormen voor de openbare orde;*
- 6. De laatste veroordeling is van 6/10/2020 en de duurtijd van zijn opschorting van drie jaar loopt dus nog.*
- 7. Verzoeker zou volgens de ANG databank ook in 2020 en in 2021 nog inbreuken tegen de openbare orde hebben gepleegd.*
- 8. Verweerster is van mening dat verzoeker nog wel degelijk over een netwerk kan beschikken in Irak waarop hij beroep kan doen.*
- 9. Verweerster ontkent niet dat verzoeker een hecht gezin vormt met zijn moeder, twee broers en twee zussen en dat zij reeds in Irak, maar ook sinds aankomst in België steeds tot één en hetzelfde gezin hebben behoord. Verweerster is echter van mening dat dit recht op gezinsleven niet opweegt tegen het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker vormt voor onze openbare orde.*
- 10. Verzoeker is bovendien meerderjarig en hij toont niet aan dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid;*
- 11. Volgens verweerster zijn er geen onoverkomenlijke hinderpalen om contacten te onderhouden met zijn familie in het land van herkomst.*
- 12. Conclusie: de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid weegt zwaarder door dan de belangen van verzoeker en zijn familieleden.*

Artikel 9 bis §1 van de vreemdelingenwet bepaalt: “ In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. ”

Artikel 9 bis vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In casu heeft verweerster aanvaard dat deze buitengewone omstandigheden aanwezig zijn en het verzoek werd ontvankelijk verklaard.

Dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland).

Dat verweerster in casu het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet ontkent. Zij motiveert echter dat de bescherming van de openbare orde en veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn gezin.

Dat verweerster bijgevolg de 'fair-balance'-toets moet doen, wat zij in casu niet op een correcte manier heeft gedaan.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

In casu staat het vast dat de banden die verzoeker heeft met België zeer groot zijn. Verzoeker heeft tot zijn 15e levensjaar in Irak gewoond en hij is daar geboren, doch alle naaste familieleden van verzoeker (met uitzondering van zijn vader met wie hij geen enkel contact heeft) wonen wettig in België. In Irak ging verzoeker niet naar school. Zijn moeder en minderjarige broer en zus hebben het statuut van vluchteling. Reeds in Irak hebben verzoeker en diens moeder, broers en zussen een gezin gevormd en met uitzondering van een onderbreking van 1,5 jaar heeft verzoeker sinds zijn aankomst in België tot op heden deel uitgemaakt van het gezin van zijn moeder, broers en zussen. Verzoeker heeft in Irak geen familieleden meer. Zijn vader zou in Duitsland wonen, doch met deze man heeft verzoeker geen contact en wil hij ook geen contact meer hebben. Niet alleen verzoeker, maar ook zijn eigen moeder werd het slachtoffer van ernstig intrafamiliaal geweld. Hoe ernstig dit geweld is geweest zal moeten blijken uit het verhoor van de moeder van verzoekster bij het CGVS en waartoe verweerster onomstotelijk toegang heeft. Gezien dit gewelddadig verleden is de band tussen verzoeker en zijn moeder des te groter. Echter dit geweld en ook de afwezigheid van standvastige ouderfiguren tijdens de tienerjaren van verzoeker hebben hun sporen nagelaten, hetgeen zich onder meer geuit heeft in druggebruik, het zich vertoeven in het foute milieu en uiteindelijk het plegen van strafbare feiten.

De strafbare feiten die verzoeker pleegde waren eerder beperkt van omvang, vandaar dat verzoeker een straf met uitstel en een opschorting van straf werd gegund.

Dat er een herroeping van probatievoorwaarden is geweest blijkt niet uit het administratief dossier.

Bovendien hebben zowel de moeder van verzoeker als diens broertje en zusje het statuut van vluchteling. Ook is er nog een halfzusje van 1.5 jaar. Deze familieleden zouden verzoeker dus nooit kunnen komen bezoeken in Irak. Bijgevolg zal verzoeker enkel nog contact kunnen houden met hen via de 'moderne communicatiemiddelen'. Op deze manier wordt uiteraard het gezinsleven tussen verzoeker en zijn gezin drastisch verbroken.

Verzoeker verwijst hiervoor naar voorgaande arrest van de RvV (o.m. RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780 en RvV 29 mei 2020, nr. 236.222) en waarin reeds werd geoordeeld dat:

“communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om een gezinsleven tussen ouder en kind te onderhouden”. Naar analogie kan dit ook gelden voor contacten tussen meerderjarige en minderjarige broertjes en zusjes.

Verzoeker heeft immers ook nog twee minderjarige zusjes, waarvan ééntje 1.5 jaar. Het hoger belang van deze minderjarige kinderen werd niet in overweging genomen, noch werd rekening gehouden met de impact van de bestreden beslissing op hen. Hoe een kindje van 1,5 jaar terdege een gezinsband kan onderhouden via enkel telefonische contacten verduidelijkt verweerster niet.

Tot slot klopt het absoluut niet dat verzoeker een netwerk heeft in Irak waarop hij kan terugvallen. Verzoeker is in Irak nooit naar school geweest. Verzoeker werd vanaf het ogenblik dat zijn moeder Irak verliet tot aan zijn eigen vertrek naar België opgevangen door de paternale grootouders. De vader gaf toestemming om verzoeker naar België te laten vertrekken, maar dat betekent nog niet dat verzoeker door zijn vader werd “opgevangen”. De paternale grootmoeder is inmiddels ook overleden en ook verzoeker zelf werd het slachtoffer van geweld uitgaande van zijn eigen vader. Hiervan zijn zelfs nog fysieke sporen aanwezig op zijn lichaam.

De aanwezigheid van ernstig intrafamiliaal geweld binnen het gezin van verzoeker zal onherroepelijk blijken uit het interview van de moeder van verzoekster aan het CGVS.

Dat verzoeker dus zou kunnen terugkeren naar zijn vader in Irak klopt niet.

Tot slot motiveert verweerster dat de bedreiging van de openbare orde nog steeds “ernstig en actueel” zou zijn. Echter de feiten waarop de correctionnele veroordelingen betrekking hebben dateren van enige tijd geleden. Het feit dat verzoeker gekend zou zijn in de ANG-bestanden betekent nog niet dat verzoeker opnieuw strafbare feiten zou hebben gepleegd. Men kan immers ook gekend zijn als ‘getuige’.

Verweerster motiveert dan ook niet terdege waarom verzoeker nog een ‘actueel en ernstig’ gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Het feit dat verzoeker een waarschuwing of minnelijke schikking heeft gekregen in 2018 en 2021 houdt geen bewijs in van een ernstig gevaar van de openbare orde.

De bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 8 EVRM.

2.2.1. Verzoekers recht op verblijf werd beëindigd bij beslissing van 27 april 2020. Verzoeker betoogt dat hij er omwille van de Covid-maatregelen niet in geslaagd is tijdig een advocaat te contacteren om de beëindigingsbeslissing aan te vechten. Het is om die reden dat dat hij de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende.

Na het samengevat weergeven van de motieven van de bestreden beslissing en het duiden van de aangevoerde rechtsregels, betoogt verzoeker in zijn middel *in concreto* dat “*fair balance*”-toets in het licht van artikel 8 van het EVRM niet op een correcte manier werd gedaan.

Verzoeker voert aan dat hij zeer sterke banden met België heeft. Hij heeft tot zijn vijftiende in Irak gewoond, maar al zijn naaste familieleden (met uitzondering van zijn vader met wie hij geen enkel contact heeft) wonen wettig in België. Verzoeker is niet naar school gegaan in Irak en zijn moeder en minderjarige broer en zus hebben het statuut van vluchteling. Hij vormt een gezin met hen. Zijn moeder werd slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Dit heeft bij verzoeker geleid tot druggebruik en kwam hij in een slecht milieu terecht. Verzoeker meent ook dat de strafrechtelijke feiten eerder beperkt zijn en dat de herroeping van de probatievoorwaarden geen steun vindt in het administratief dossier. Met betrekking tot zijn banden in Irak wijst verzoeker er op dat hij door zijn vader werd mishandeld en dat zijn paternale grootmoeder is overleden.

2.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn uiteenzetting in wezen aanvoert dat er geen correcte belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM is geschied.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling die veroordeeld is omwille van misdrijven uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezins/privéleven, bij wet voorzien zijn en noodzakelijk is in een democratische samenleving, dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Deze beginselen zijn van toepassing ongeacht of een vreemdeling in het gastland toegekomen is op volwassen leeftijd of op zeer jonge leeftijd, of zelfs in het gastland geboren is. Het Hof verwijst dienaangaande naar de Aanbeveling 1504 (2001) over de niet-uitwijzing van vreemdelingen met lang verblijf, waarbij de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa de aanbeveling deed dat het Comité van Ministers een verzoek zou richten aan de lidstaten om onder meer te garanderen dat vreemdelingen die in het gastland geboren of opgevoed zijn in geen geval zouden kunnen uitgewezen worden.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt niettemin dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Het Hof heeft in zijn arrest “*Boultif*” de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;

- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; en
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM kan sprake zijn van een 'certain degree of hardship';
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake "*Üner*" volgt dat naast de "*Boultif*"-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrokken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58).

De bestreden beslissing heeft de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard, doch besluit, na onderzoek, dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en dat de elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven hier niet tegen opwegen. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker in een tijdsspanne van vier jaar, twee maal correctioneel veroordeeld en éénmaal berispt werd. Verzoeker werd reeds in 2015, minder dan twee jaar na zijn aankomst in België, betrapt door de politie bij inbreuken tegen de openbare orde.

Verzoeker werd op 30.08.2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel behalve het voorarrest. Hij zat in de gevangenis van 20 juni 2016 tot 30 augustus 2016. Op 27 oktober 2017 werd zijn probatie herroepen omwille van nieuwe inbreuken en op 28.05.2018 werd hij opnieuw opgesloten in de gevangenis tot 24 november 2018.

Na zijn vrijlating pleegde verzoeker opnieuw verschillende feiten, waarvoor hij op 6 oktober 2020 veroordeeld werd, met opschorting van straf voor drie jaar. Ook na deze veroordeling pleegde verzoeker nieuwe feiten, met name bezit van verdovende middelen (zowel in 2021 als in 2018) en kinderpornografie (in 2020), waarvoor hij echter ofwel een minnelijke schikking kreeg ofwel een schriftelijke waarschuwing. In de bestreden beslissing wordt besloten dat er geen sprake is van enige gedragswijziging zodat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

De beslissing motiveert verder dat de loutere bewering dat verzoeker beseft dat hij zich moet herpakken, niet volstaat, aangezien het om zeer veel verschillende inbreuken tegen de openbare orde gaat. Het feit dat hij een moeilijke jeugd gekend zou hebben en dat zijn vader zich schuldig gemaakt zou hebben aan intrafamiliaal geweld, is eveneens onvoldoende temeer daar ook zijn broers M. en A. zich in dezelfde situatie als betrokkene bevonden maar zij zich niet schuldig maakten aan inbreuken tegen de openbare orde. Gelet op de veelheid aan feiten die betrokkene pleegde en het feit dat verzoeker eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet, wordt besloten dat er een reëel en actueel risico is dat verzoeker opnieuw strafbare feiten zal plegen.

Wat betreft de humanitaire elementen neemt de bestreden beslissing akte van verzoekers standpunt dat hij op 15-jarige leeftijd naar België kwam, dat al zijn familieleden in België verblijven, dat hij in Irak geen familie meer heeft, dat hij een bijzonder moeilijke jeugd had, dat hij beseft dat hij zich dient herpakken, dat hij hier steeds naar school gegaan is, dat hij hier graag zijn diploma zou behalen en dat hij hoopt op een laatste kans om zich te bewijzen.

Met betrekking tot de duur van het verblijf in België wordt gemotiveerd dat verzoeker scholing heeft genoten in België waardoor dus aangenomen kan worden dat hij banden met België heeft ontwikkeld, maar dat deze niet van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn gedrag vormt voor de openbare orde. Er wordt op gewezen dat verzoeker een diploma beroepsopleiding behaalde op 30 juni 2019 en dat hij zijn scholing heeft stopgezet begin 2020. Aangezien betrokkene hier een beroepsopleiding vormde, kan worden aangenomen dat deze tevens bruikbaar is in Irak. De beslissing erkent dat een terugkeer naar Irak enige aanpassing van betrokkene zal vergen. Betrokkene kwam echter pas op 15-jarige leeftijd naar België.

Hij is aldus geboren en getogen in Irak, waar hij een groot deel van zijn scholing genoten heeft. Er kan worden aangenomen dat het Arabisch wel degelijk zijn moedertaal is en dat hij zich uitstekend kan redden in deze taal. Uit het administratief dossier blijkt onomstotelijk (bevestigd door de Belgische ambassade in Teheran) dat betrokkene tot voor zijn komst naar België bij zijn vader verbleef. Betrokkene beweert nu dat zijn vader hertrouwd zou zijn en in Duitsland zou wonen en dat hij geen enkel contact meer zou hebben met zijn vader, maar hiervan wordt geen enkel bewijs voorgelegd. Er wordt ook gemotiveerd dat verzoeker vijftien jaar in Irak verbleef, waarvan anderhalf jaar zonder zijn moeder (die reeds sinds 04.05.2012 in België verbleef), zodat kan aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk over een netwerk in Irak beschikt, dat hem opving en ondersteunde als minderjarige toen zijn moeder reeds in België verbleef. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij geen beroep meer kan doen op dit netwerk om zijn leven in Irak opnieuw op te bouwen. Hoewel hij verklaart dat er geen familieleden van hem meer zouden zijn in Irak, blijkt uit het administratief dossier dat minstens zijn paternale grootouders, twee maternale ooms en twee maternale tantes in Irak verblijven. Betrokkene toont niet aan dat hij als gezonde volwassen man die geboren is in Irak en er vijftien jaar van zijn leven doorbracht, zich niet zou kunnen beredderen in Irak en niet in staat zou zijn er zijn leven opnieuw op te bouwen. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat moeder, zijn twee broers en zijn drie zussen (waarvan er twee nog minderjarig zijn) op legale wijze in België verblijven en met wie hij intense familiebanden zou onderhouden, waarbij zijn moeder erkend werd als vluchteling evenals zijn broer I. en zijn minderjarige zus I.. Zijn andere gezinsleden beschikken over een onbeperkt verblijfsrecht en zijn in het bezit van een B-kaart. Het hele gezin woont samen op hetzelfde adres, enkel zijn oudste broer M. woont elders. Ter staving hiervan legt hij een attest gezinssamenstelling voor evenals de verblijfskaart van zijn moeder.

De bestreden beslissing besluit dat deze elementen echter niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij samenwoonde met zijn legaal verblijvende gezinsleden heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van het gezin omwille van gevangenisstraffen. Verzoeker is bovendien meerderjarig en toont hij niet aan dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn in België verblijvende familieleden. Uit het feit dat betrokkene jarenlang op hetzelfde domicilieadres verbleef en over een vaste verblijfplaats bij zijn familieleden beschikte, kan niet afgeleid worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Ook het feit dat zijn moeder een ziekte-uitkering geniet, toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Zelfs indien zijn moeder nood aan hulp zou hebben, wordt zij omringd door haar kinderen waarvan er drie meerderjarig zijn en dus perfect in staat zijn om de nodige ondersteuning te bieden. Verzoeker kan contacten onderhouden met zijn familie via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en zijn familieleden (met uitzondering van zijn moeder, jongere broer en zus die erkend zijn als vluchteling) kunnen ervoor kiezen om regelmatig contact te onderhouden via periodieke reizen naar Irak. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar deze familieleden van betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn moeder, zijn twee broers en drie zussen die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het gevolg van verzoekers keuze om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde.

Aldus worden de aard en ernst van de gepleegde misdrijven in de bestreden beslissing wel degelijk afgetoetst aan verzoekers belangen in België, de banden met het land van oorsprong en de impact van deze beslissing op verzoekers privé- en gezinsleven, zoals geduid door het Europees Hof in het arrest "*Boultif*". De elementen die verzoeker in het middel aanvoert werden beoordeeld door de verwerende partij. Daargelaten de actuele banden van verzoeker met zijn vader en de verblijfplaats van deze laatste, wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat er ruimere familieleden aanwezig zijn in Irak, dat hij er is opgegroeid zodat in redelijkheid kan worden verondersteld dat hij er een netwerk heeft, dat hij een gezonde jonge volwassen man is en in België een beroepsopleiding heeft voltooid, zodat hij zich staande zal kunnen houden in Irak en er in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien.

Waar verzoeker aanvoert dat de omvang van de delicten eerder beperkt is, merkt de Raad op dat uit hogerstaande bespreking duidelijk blijkt dat verzoeker telkenmale nieuwe feiten pleegde ondanks dat hij reeds berispt of veroordeeld werd. Het gaat daarbij ook om zeer uiteenlopende feiten. De vaststelling dat verzoeker de neiging vertoont dit gedrag in de toekomst verder te zetten is *in casu* niet kennelijk onredelijk (cfr. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30). Verzoeker weerlegt niet dat hij een veelpleger is, dat hij onder meer gekend is voor feiten van geweld en bendevoorming, inbraak, drugs en kinderpornografie en dat hij meermaals werd veroordeeld. Verzoekers ongestaafde bewering dat het slechts om beperkte feiten zou gaan doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Waar hij aanvoert dat de herroeping van de probatievoorwaarden zich niet in het administratief dossier bevindt, merkt de Raad op dat dit hoe dan ook geen afbreuk doet aan de determinerende elementen van de bestreden beslissing, met name dat, gelet op verzoekers herhaalde misdrijven en dat hij hierin volhardt ondanks meerdere veroordelingen, er een gevaar is op recidive en dat hij daarom een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Waar verzoeker nog verklaart dat de vermelding in de Algemene Nationale Databank mogelijk feiten betreft waarvan hij mogelijk enkel getuige was, gaat hij eraan voorbij dat wordt gemotiveerd dat hij voor deze feiten enerzijds een minnelijke schikking kreeg en anderzijds een waarschuwing per brief. Verzoeker maakt met zijn beweringen dan ook niet aannemelijk dat hij enkel getuige zou zijn geweest.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT